

Dr. Almási József
aki 1954-58 között volt
az „A” osztály tanulója

Örömmel téve eleget a szíves felkérésnek, az alábbiakban emlékezem meg szeretett középiskolámról, a Gépipar Technikumról.

Az 1954-1958 évszámok bizony már 50 éve elmúltak. Ekkor az iskolának tanulója lenni megtiszteltetés volt, én nagyon örültem annak, hogy méltónak tartott az iskola vezetése arra, hogy tanulói sorába választott. Mi akkor, az osztály többség, faluról érkeztünk. Az osztály vegyes képet mutatott, váciak, bejárók és kollégisták alkották, de összeforrtunk, azóta is minden ötödik évben megtiszteljük egymást és volt Tanárainkat a találkozóinkkal.

Az osztály egynegyede egyetemet végzett, a másik része a gépipar különböző területén középvezetői funkciót tudott betölteni. Úgy tudom, hogy többségünknek sikerült boldog házasságot kötni, így a munkával együtt egy megelégedett életet élni.

Mindezekhez az alapokat, a szülői háttér és a középiskola jó oktatási és nevelési színvonala biztosította, mert útravalóul olyan ismereteket kaptunk, hogy azok segítettek az élet problémáit megoldani, mert gondolkodásunkat fejlesztették a közvetlen ismeretanyag mellett.

Itt kell emléket állítani olyan tanár egyéniségeknek, mint dr.Gyalmos János igazgató, aki számos bölcs intézkedésével segítette az iskola demokratikus működését, vagy Pellei Emil és Újvári István matematikai tanároknak, akik a logikus gondolkodást ültették belénk, vagy Kuthi Albert – mindenki által szeretett Berci bácsi – akinek humánuma ma is bennünk él, vagy Freisinger Ernő és Papházi Tivadar tanár urak akik az irodalom szeretetére tanítottak, vagy a kedves, mindig mosolygós Tóth Gizella tanárnő, aki az anyagok és technológiák férfias tudományát oly meggyőző erővel tudta átadni nekünk és jutalomban is részesítette osztályunkat a világirodalom megismertetésével, felolvasások 5-10 percben: Hemingway „Az öreghalász és tenger” művéből. Külön kell emlékezni arra, hogy a versek szeretetére ösztönzött minket Freisinger tanár úr, amikor jókedvében verset mondott nekünk és mindenkit lenyűgözött ezzel.

De a közösségünket formálta az is, amikor Pellei Emil matematika tanár úr vezetésével „Scapin fufangjai” színművet adtuk elő egymás szórakoztatására, sőt egyik osztálytársnóm arra is emlékezik, hogy a csillagászat megszerettetésén is fáradozott velünk.

Nem feledkezhetünk meg a szigorú osztályfőnökünkről Vilics Zoltánról, aki évközbeni számonkérései komoly erőkifejtésre készítettek minket, de mindez párosult a félév végi nagyvonalú teljesítmény honorálás, a kifejtett munkánk elismerésével.

Nagymértékben járultak hozzá gyakorlati érzékünk fejlődéséhez a műhely oktatói. Szinte mindenkiel kapcsolatba kerültünk a négy év alatt és ez annyi emberi tulajdonság, hatás megismerését jelentette ha csak külön-külön gondolunk Gábor Zoltánra, Garami Antalra, Ortmann Istvánra, Berecz József, Törincki Ferenc és Horváth László szakmai fogásokat ismertető gyakorlataira.

Külön élmény volt, mindig a „Kacsakumba” menni Almás Zoltán tanár úr fizika óráira és a jelenségeket demonstráló kísérleteire figyelni.

Akkor természetesnek vettük tanáraink mindennapi „jó szereplését”, de ma már tudjuk, hogy ez csak a saját maguk tudásának állandó fejlesztésével valósulhatott meg. Hiszen amikor mi az iskolába kerültünk ez a Technikum „csak négyéves hagyománnyal” rendelkezett, ami egy

élethez képest kicsi, mégis ezt nem vettük észre, mert a színvonal nem hagyott kétséget. Úgy gondolom ebben nagy szerepe lehetett dr.Gyalmos János igazgatónak.

Mára az iskola bizonyára átalakult, más ismeretanyagokat kell tanulóinak továbbadni. Remélem hogy a önfejlődést most is sikerrel teszik az iskola tanárai, amiről biztosan az évkönyv teljessége folytán – mi öregdiákok – is tájékozódhatunk.

A rendszerváltás sokunknak nehézséget jelentett, akkor jó néhány osztálytársunk munkanélkülivé vált, a nyugdíjhoz közeli időszak volt már ez, és sokaknak nem sikerült újra indulni, alkalmazkodni a megváltozott körülményekhez. Azóta is azt tapasztaljuk, hogy a fejlődés az ismeretek területén roham léptekkel megy előre, bizony az „élethosszig” való tanulás elengedhetetlen. Itt merül fel a mai középfokú szakemberképzés problematikája, hogy az életre hogyan kell felkészíteni a tanulókat. Mert egyrészt alkalmassá kell tenni az embert egy-egy konkrét tevékenység végzésére, ami a szaktudást jelenti, ugyanakkor képességet kell adni arra, hogy saját maga is fejlődni tudjon – tehát gondolkozni, következtetéseket levonni. Feladatokat megfogalmazni képes emberek kerüljenek ki az iskolából, akik a humán ismeretekkel, értékekkel is rendelkeznek. A mai mindennapi élet sajnos nélkülözi a rátermett középvezetőket, a munkairányítókat, akik a vezetés gondolatait magukévá téve képesek azt átültetni a napi gyakorlatba, a termelésbe.

Mivel a felkérő levél arra is felszólít, hogy ne legyünk szerények, ezért néhány szóban a saját pályámról is írnék, itt ismételve meg azt, hogy mindehhez jó alapot nyújtott iskolánk!

Magamról tehát annyit – ha valakit ez is érdekel: engem az érettségi utáni egyéves technikai gyakorlat más irányba terelt, mert akkor volt előkészítés alatt a budapesti Erzsébet híd újjáépítése. Ez a gépipartól az építés irányába mutató volt, így lettem 1959-ben a korábbi Építőipari és Közlekedési Műszaki Egyetem (ÉKME, ma Budapest Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetem BME) hallgatója. Az egyetemet jeles diplomával végeztem. Negyedéves koromban vállalati ösztöndíjas voltam, ami jó körülményeket biztosított tanuláshoz, mert akkori 800 Ft-os havi ösztöndíj bőven fedezte kiadásaimat (kezdő mérnökként 1300 Ft/hó kerestem).

Kétévi építési gyakorlat után kerültem vissza a BME Vasbetonszerkezetek Tanszékére és itt oktattam, kutattam, ipari fejlesztéseket végeztem 28 éven át, miközben doktori fokozatot is szereztem és több száz hallgatónak adtam tovább egyre növekvő tudásomat.

A rendszerváltást követően a kutatási és fejlesztési pénzek elfogyásával saját magam is az addig tanított statikus tervezői pályára léptem és még ma is ezt folytatom.

Ha netán a Duna-plazaba tévedsz, vagy elmész a Dunaújvárosi templomba, meglátogatod a Papp László Sportarénát, vagy éppen Békéscsabára mész és a Csaba Centerben parkolsz, vagy az Aréna Plaza 3D-es mozi termében élvezed a filmet és Vácon a Zollner gyár csarnokaiban dolgozol, akkor ezek mind az általam vezetett tervezőirodából kikerült tervek által épített tartószerkezetek (lásd tovább www.caec.hu). Ezek a nagyméretű építmények erkölcsi elismerést is jelentettek, mert így választottak meg a Magyar Mérnöki Kamara Tartószerkezeti tagozatának elnökéül.

Tehát ifjúság, érdemes tanulni!

Üdvözlettel: